

стигнах, ни да истзакъвамъ висотата на тѣй достоинство! азъ искамъ междѣ свѣтыты отци да го размѣжъ колко годѣ, нъ азъ намѣрвамъ и свѣтыты отци, че и ти недомѣватъ, и преминѣватъ го мзлчешкомъ. Самити Ангели, ако бы искали да ни го истзакъватъ, останали бы безгласны; и таа самата Дѣва, коато несравненно най-повѣче има ума си освѣтленъ въ умозрѣніето, испанена отъ Духа Святаго, непрадна отъ Божественното Слово, тзакъва ни това съ общы дѣмы: „Сотвори мнѣ величіе силный.“(1)

Ако та да бы была Майка на Мессіа, (какъ-то го вѣрвали Евреити), сирѣчь майка само на единъ человекъ, а не на единъ Богъ; ако та бы родила чапаніето на вѣковеты, Сынътъ на благословеніето, избавителя на Израила; и като майка на такъвъ славенъ царъ за такъвъ честь, и благополучіе та щѣше да превзсхожда вситы майкы на свѣта, и за тѣй щѣхъ да ѿ ублажаватъ сичкыты родове: нъ да е Майка Божіа да ражда Спасительтъ на сичкыа свѣтъ, да ражда во време сщїатъ онзи единородный Сынъ, когото Богъ, и Отецъ ражда безлѣтно, тока е една честь, коато ѿ прави равнобожественна. Честь, коато като гледалъ Деницата тогасъ, когато въ началото на вѣковеты сѣ было открыло на Ангелыты великото таинство на възплотителното смотреніе, тѣтакси сѣ ѱзвизалъ отъ зависть-та, заговорилъ сѣ тщетно, отстѣпилъ, и паднѣлъ като мзаніе отъ небето; това е мнѣніе на Максима исповѣдника, основано отгорѣ на Павловата рѣчь: „Когато пакъ взведе въ вселенната Първороднѣа, говори, и да мѣ сѣ поклонатъ всити Ангели негови.“(2)

Мати Божіа; азъ колкото размышлявамъ за това, толко размѣвамъ, че ѣ непостижимо; че то е ѣдно безмѣрно величіе, което ѿ възвышава даже до най-превысокыа престолъ на трислнечното Божество, и ѿ преносѣ много близо до Бога, и отца. Възлѣзте съ умозрѣніето даже до тамо горѣ, Хрістіане, и разгледайте отъ едната страна Превѣчнаго Отца, отъ дрдгата Благодатната Маріа, и въ средата единороднѣа Сынъ, възплзценъ Богочеловекъ. Той има дѣѣ естества, Божіе, и человекеско; Божіето е рожба на Отца: человекеското е рожба Маріина. Сынъ Божій, като Богъ; Сынъ Маріинъ, като рождество богомжно: истина; нъ тойзи Сынъ има една само ипостась, коато държи неслѣнно дѣѣтѣ естества. Ипостась-та е нераз-

[1] Лук. гл. 1. ст. 49. [2] Евр. гл. 1. ст. 6.